

Miután megcsókoltuk egymást, hazafutottunk mind a ketten. Az összes cuc-cunkat összepakoltuk. Még levelet se hagytam a szüleimnek, de ami a legjobban bántott, hogy neked nem írtam. Az tényleg fájt, de tudtam, hogy mindennek így kell történnie. Óvatosnak kellett lennünk, hogy senki ne vegyen észre, főleg Amarillának, mert az apja ébren volt. Az én szüleim semmit sem sejtve, békésen aludtak a reggeli napfényben. Persze nem bír-

Alkonyi Vilmos 75

KÁINOM

(részlet)

tam ki, hogy utoljára ne lássam őket, ezért résre nyitottam az ajtót, majd messziről adtam mindkettőjüknek egy csókot. A ház mögött találkoztunk és megfogtuk egymás kezét. Nem voltunk biztosak abban, amit csinálunk, de amikor Amarilla lehajtotta a fejét, homlokon csókoltam. Csináljuk! Ezt vártuk nem?, mondtam neki biztatóan, csakhogy én se voltam annyira lelkes. Pedig annyit fáradoztam ezért, annyit ábrándoztam erről a pillanatról. Végül belevágtunk. Ott kellett hagynunk mindent. A legnagyobb megpróbáltatást a város jelentette. Ott volt a legveszélyesebb, veszélyes volt a külvárosban, ahol éjjel-nappal mindenki éber és harapós. Természetesen kellett viselkednünk. Miután kiértünk a városból, nem időzhettünk sokat, le kellett térnünk az útról. Egyre gyorsabban vert a szívem, fokozatosan közeledtem a szabadság felé. Túl sok izgalom futott végig a testemen, a mező hirtelen özönvízzé változott, ami folyton csak mosta és mosta csontjaimról a húst, és a felforrósodó bőrt. Majdnem sírtam, közel jártam az összeeséshez. Észre se vettem, hogy Amarilla alig bírja az iramot. Folyton csak köhögött, zilált a tüdeje. Kénytelenek voltunk megállni. Ő azzal nyugtatott, hogy minket már soha senki nem fog keresni. Ha valaki eltűnik a városból, egy lélek sem fogja kitenni a lábát, szüleink soha nem találják meg. Leültünk a derékig érő fűbe, kitéptem magunk körül néhány csomót. Amarilla le akarta venni a pólóját, ami annyira tapadt hozzá, hogy én is segítettem. A táskájából elővett egy balzsamos krémet és kengette vele a mellkasát. Rám nézett és elmosolyodott. Adott egy csókot az arcomra, és apró könnyecseppekkel itatta az alattunk pirosuló katicabogarat. Gondoltam, hátha a bogárka is éppen menekül valami elől, vagy talán már szabadnak tudhatja magát. Attól a pillanattól kezdve már tudtam, hogy Amarilla beteg. Ezért köhög ennyire. Izzadt tenyere piroslott a vércseppektől, és ettől még jobban megijedt. Elővettem egy vászonzsebkendőt, majd megtöröltem az eltévedt könnyecseppeket az arcáról, ezután megcsókoltam. Az ajkai remegtek, de lassan lelassult a szívverése, arca finoman simult az enyémmel. Nem gondoltam volna, hogy a beteg hörgői ekkorákat

tudnak sóhajtani. Meleget, könnyű zuhanást éreztem Amarillában. A balsamos mellkasa égette a bőrömet, erős lábai körbefontak. Hamar kielégültem. Korán elengedtem a felgyülemelő élvezetet, amit egymástól kölcsönkértünk. Nem volt édes illata a verejtéktől, nem csúszott a hasamon, 76 lábfejeinket nem kulcsoltuk össze. Elsírtam magam, aztán ő is sírt.

Akkor mondta el nekem, hogy bárcsak ott lettél volna velünk, bárcsak veled élte volna át mindezt. Én megértettem őt, mert ismertem az érzéseit. A halálról nem beszéltünk, csakis az életről. Akkor árultam el neki az én vágyaimat is. Azt a titkot, ami többé már nem titok, mert elmondtam, és neked is el fogom, de még nem lehet. Még, nem... Ezek után átöleltük egymást, karjaimmal amilyen erősen csak tudtam, magamhoz húztam. Azután csönd borította el a vidéket, először álmodtunk együtt.

Pár órával később ciripelésre ébredtem. Az ég tiszta volt, csak éppen a holdat takarta el egy bárányfelhő. Alig vártam, hogy továbblépjen és megvilágítsa Amarilla arcocskáját. Csak néztem a sötét testet, és hallgattam erőtlen lélegzetét. Olykor sípolt, aztán elnémult. Később a fáradt, gyöngye testét megvilágította a szürkés fény. Újból láttam mindent, láttam az előttünk magasló hegyet, amerre tartottunk. Veszélyes lett volna útnak indulni, ki tudja mibe estünk volna. Úgy döntöttem, hogy megvárjuk a reggelt és továbbhaladunk. Amikor visszadőltem Amarilla mellé, és behunytam a szemem, egyből a szüleim és te jutottál az eszembe. Biztos voltam benne, hogy amíg mi ketten alszunk a fűcsomók között, addig a szüleim párnák felett hibáztatják magukat, előntve az egész házat keserűséggel, gyötrődéssel. Közben téged képzeltelek magam mellé. Egy megfestett képre gondoltam, ami rólad készült. Nyitva van a szemed, a szád, és engem hallgatsz kíváncsian. Én csak mesélek magunkról, a múlttól és a jövőről, míg rá nem jövünk, hogy az egész csak egy megdermedt álom. Kőből lettünk és kővé leszünk. Szép szobroknak születünk, akik egymás mozdulatlan arcát nézik. És ami a legszebb ebben a képben, hogy soha nem látnak magukra. Mi Amarillával ilyenek voltunk. Egy képet álmodtunk magunk elé, amit féltünk megfesteni, létrehozni a saját kezünkkel. Ez volt életünk legnagyobb hibája.

Kora hajnalban indultunk tovább. Dél előtt már a hegy tetején voltunk. Egy percet sem álltunk meg pihenni, mert hajtott minket a vágy, hogy lassan szabadok leszünk, és soha senki nem fog ránk találni. Kevés elemőzsia volt nálunk, ezért ahogy csak tudtuk beosztottuk. Jó volt újra a természetben, a semmittudó fák között. A hegy túlsó oldalán már többször is megálltunk. Amarilla bekente a mellkasát, én meg beljebb mentem az erdőbe. Amikor visszamentem hozzá, képtelen voltam megszólalni. Megakadt bennem a szó, csak mutogatni tudtam az erdő felé. Ő csak kíváncsian nézett rám, mintha ugyanazt érezné, mint amit én. Végül kiböktem. Málna! Futottunk a csörgedező lombok között, majd megtorpantunk. Kinyitottuk a táskáinkat és

szedtük a drága gyümölcsöt. Még dobáltuk is egymást örömben, annyi volt belőle. Muszáj volt akkor is megcsókolnom. Akkor éreztem leelőször, hogy valami még összeköt minket. Bárcsak akkor tudtam volna, hogy mi volt az...

A sok málnától túlságosan égett a gyomrom. Meg kellett állnunk néhány pillanatra. Azon töprengtünk, hogy merre mehetnénk tovább, így is elég messzire jutottunk. Nem számított semmit, hogy ki merre lakik. Nekünk az volt a legfontosabb, hogy messze legyünk a rothadó civilizációtól. 77

Késő este lehetett. Füstszagot éreztünk, mintha édesapám égette volna el a kiszáradt venyigéket. Kissé féltünk, de reménykedtünk abban, hogy valami újabb jóra találunk. Végül megláttunk egy kápolnát. Barátságos, eldugott helyen volt. Nem értettük, hogy mit keres itt egy „kistemplom”. Megálltunk egy pillanatra és Amarilla gondolataiba próbáltam férkőzni. Hát, ez az a hely... Váratlanul, megállás nélkül köhögni kezdett. Ismét elővettem a vászonzebkendőt, hogy törölgetni kezdjem a tenyerét és a remegő ajkait. A kápolna ajtajához értünk és két, ferge árnyékot láttunk elsuhanni. Amilyen kicsi volt a hely, annyira nehezen tudtuk megtalálni az apró szellemeket. A padok ki voltak tépve, valamelyiknek már lába sem volt. Szelíden égett a tűz, a tetőn volt egy nagyobb lyuk. Azon keresztül táncolt ki a füst, ott kellett volna látnunk a csillagokat. Ahol a padok földre lettek dobva, ott bújt meg a két kis árnyék. Csak a foguk vacogását hallottam és a halk suttogásokat. Próbáltuk biztatni őket, hogy jöjjenek elő. Gyerekek voltak, egy kisfiú és egy kislány. Testvérek voltak, olyan hét év körül lehetek, talán a lány idősebb volt, mint a kisfiú, de nem tudtam eldönteni. Elképzelésünk sem volt, mit kereshettek ott ketten. Poros volt az arcuk, félénken néztek ránk szikrázó szemekkel. Amarilla le-guggolt hozzájuk és kinyújtotta az egyik kezét, a másikban a vászonzebkendőt szorítgatta. A kisfiú rohant oda először, mint aki bizalmával a gondoskodást kérte volna cserébe. Megbízok benned, de te vigyázz rám és a nővéremre, ezt olvastam ki a kisfiú tekintetéből. Megkérdeztük, hogy merre vannak a szüleik. Váratlanul a kislány elkezdett beszélni...

A világ sokat változott, a Föld is máshogy forog. Egy valami nem változott Ábel, az élet. Az emberek nem élnek másképp, ugyanabból a levesből szürcsölgetünk évszázadok óta. Nem éltünk józan világban, most talán annyit változtunk, hogy már esélyünk sincs arra, hogy fordítsunk még valamin. Ebben a percben is attól tartok tudod, hogy a fejünkre szakad ez az átázott mennyezet. Neked már nincsen vesztenivalód, nekem még van. Nem akarok penészes falak között elpatkolni, vagy a „jobb létre” szenderülni. Örömlék, hogyha ezt megelőznénk azzal, hogy nem fecsegsz. Elkezdtl mesélni egy olyan történetet, aminek nem látom a végét... Elmondhatnád már végre,

hogy mi az igazság. Engem nem érdekelnek a gyerekek, ne fessd le úgy őket, mintha Amarilláról beszélnél, Beszélj egyenesen és áruld el, mit keresel itt egyedül!

78 Rendben. Akkor nem mondom el, mi történt a családjukkal, de azt mégiscsak tudnod kell, hogyan éltünk ott, egyáltalán miért maradtunk ott velük. Egyedül voltak, Amarilla ragaszkodott ahhoz, hogy vigyázzunk rájuk. Néhány kilométerre volt egy vadászház, ami már leomlott évekkel ezelőtt. Eldugott helyen volt egy patakparton, még a nagyapjuk vette valamikor. A ház aljában volt egy pince, amit úgyszintén betemetett az idő, viszont azalatt rengeteg étel volt. Konzervek, és néhány befőttesüveg lap-pangott a föld alatt. Másnap elmentünk a fiúval kiásni őket. Szépen sorjában adogattam neki a konzerveket, míg ő belepakolta a táskába. A fiú sok mindenben hasonlított rád. Fogalma sem volt arról, hogy miért kellett elhagyni az otthonukat. Csak egy valamivel foglalkozott, hogy a fákon lassan sárgulni kezdenek a levelek. Jön az ősz és az a nővérenek a kedvenc évszakja. Míg adogattam a fiúnak az ételket, észre se vettem magamon hogy megállás nélkül beszélek. Hálás voltam neki. Megkérdeztem, hogy tud-e olvasni és írni, mire határozottan rázta a fejét. Nem volt elkeseredve ettől az érzéstől, mert nem tűnt olyan szorgalmas gyereknek, de közben jószívű volt és életerős, mint aki az utolsó cseppet is fel akarná szűröcsölni a nagy zivatarból. Mivel sokat köszönhattünk nekik, hiszen az éhenhalástól mentettek meg, adósa lettem mind a kettőjüknek. Megígértem nekik, hogy amikor újra virágozni kezdenek a fák, addigra megtanítom őket írni és olvasni. Ehhez néhány ceruza és papír kellett. Szerintem a szülei reménykedtek abban, hogy idővel valaki meg fogja tanítani őket, hiszen teljesen fel voltak szerelve mindennel, akár csak a kisiskolások. Az ételt beosztottuk, a patakvizet Amarilla estéenként felforraltta, a kislány meg gallyakat hordott a tűzre. Úgy éltünk, mint egy család. Nem barátkoztam meg ezzel a gondolattal, mert más volt a célom, nem azért hagytuk el a várost, hogy családjunk legyen. Persze a gyerekek élvezték. Az egyedüllétet vagy a magányt egyikük sem érdemelte ki. Amarilla gyakran énekelt velük, bár az állapota egyre rosszabb volt. Hamar fáradékony lett, és gyakran le kellett feküdnie. Olykor annyira kimerült, hogy nekem kellett ke-negetni a mellkasát. Néha rajzolgattam az ujjaimmal a testén és rólad meséltem. Egyik este túl sok vért köhögött fel. Remegni kezdett az egész teste, az összes izma összerándult a félelemtől. Megkértem a gyerekeket, hogy gyűjtsenek még fát vagy bármit, csak ne legyenek ott.

Meghalt, igaz?

Bár csak meghalt volna akkor... Megkért, hogy meséljek rólad. Arról is érdeklődött, hogy milyenek voltunk együtt. Hirtelen az jutott az eszembe, amikor az iskola kertjében néztük a gyerekeket, ahogyan játszanak. Te is szeretnél játszani, de akkor éppen nem volt kedved még a focihoz sem. Elmondtam

neki, hogy akkor voltál a legkomolyabb. Dobálgattad a kavicsokat az udvari csaphoz és folyton azt hajtogattad, hogy rajtam kívül nincsenek igaz barátaid. Ha ránézel a többiekre, kedved se lenne barátokat keresni, és nem érted, hogy akkor hogy a fenébe találtál énrám? Akkor elkezdtem nevetni, és később te is mosolyogni kezdted. Tudtad, hogy mekkora marhaságot mondtál. Hogy kerestél volna, ha nem is ismertél. A sors akarta így, ő talált ránk, nem te. Ezért féltem attól, hogy a kezdetek után a végnek is el kell jönnie. Akkor megfogtad a kezem és erősen megszorítottad. Szomorúan a kavicsokra néztél. Ezeket a szarokat sem dobálhatom örökké, de legalább eldönthetem, meddig akarom a kezemben tartani őket, nem? Ezt mondtad. Aztán kedvet kaptál mégis a focihoz. Én ott maradtam és bámultalak. Elmondtam Amarillának, hogy amikor gólt lőttél, mindig hatalmasat ugrottál örömben, mintha ki akartad volna lőni magadat a végtelenségbe. Szerettem nézni, ahogyan őrjöngsz és vidáman kapálódzol minden egyes gól után. Aztán visszaneéztem a kavicsokra, és feltettem magamban azt a kérdést, hogy mi van akkor, ha ezeket a szarokat ketten tartjuk a kezünkben?

Amarilla elaludt. Újra nyugodtan lélegzett, puha arcát simogattam. Homloka kissé kormos volt. Amikor megérkeztek a gyerekek, tanulni kezdtünk. Két órán keresztül gyakoroltunk, még én is írtam velük együtt, mert hiányoztak a régi emlékek, a finom, lassú mozdulatok. A kápolnában volt egy énekeskönyv. A legtöbb lap kivolt tépve, ezért csak néhány dalból tudtam felolvasni, idővel pedig tollbamondást tartani... Az éjszakák egyre hűvösebbek lettek, nem tudtuk, hogy mi lesz velünk, nem tudtam mi lesz Amarillával. Amilyen gyorsan tanultak a gyerekek, olyan szaporán közeledett a tél is.

„Szinte látom magam előtt a megkövesedett fodrokat, homlokodon a kővé vált cseppeket. Vajon, melyik évszak moshatja el mindezt? A hó olykor eltakarja vékony, hosszúkás ujjaidat, a csontos válladat, a fagy néhol apró szemeket tör le az ajkaidból. A zápor hiába mossa a testedet, a tekinteted soha nem fog elveszni előttem. Bárcsak vigyázhatnánk egymásra, feléd irányíthatnám a karom, amik soha nem engednék, hogy apró darabok törjenek le belőled. Vajon te is ezt tennéd velem? Félek, hogy engem nem az idő, hanem az a véges körforgás fog tönkretenni, amit magam táplálok ebben a világban.”

A mi lelkünk Ábel sok mindenben különbözött. Lassan belátom, hogy a céljaid, amik folyton űztek téged gyerekkorodtól kezdve, nem láttam át, és azt gondolom, már soha nem is fogom... Én elvesztettem mindent, még megadhatnád nekem az utolsó esélyt, de miért nem segítesz rajtam? Ha beszélsz, úgy érzem örökké szenvedni fogok melletted. Ha szeretted Amarilla, miért nem jött hozzám? Miért nem engedted, hogy kiszakadjon abból, amibe belekeverted? Mellettem nem szerezte volna meg a szabadságot?

Amint már mondtam, Amarilla attól félt, amitől én. Egymásnak maradtunk. Nemcsak a világtól menekült, hanem tőled is. Érdekes lehet ezt hallani, hiszen mi értelme ennek az egésznek... Hogy belekevertem-e valamibe

80 Amarillát? Meglehet. Őt a tiszta érzelmei irányították, ahogyan engem is, viszont én készültem arra, hogy majd visszajövök ide és rád találok.

Hiába féltem a valóságtól, szembe kellett néznom vele. Amarilla soha nem akart, ezért nem a város, hanem a kilátástalan út lett a célja.

Hideg volt. A kicsinyke, lassan szálldogáló hópelyhek könnyedén érték az agyagos földet, a meztelen faágakat. Még azon a kis lyukon is átküzdtek magukat, amin a füst rohant keresztül. Félúton eltűntek és semmivé lettek. A gyerekek jól bírták a tél kezdetét. Egész álló nap a tűz mellett üldögéltünk. A kisfiú néha felmászott a farakásra és gyakorolta az olvasást, míg a nővére Amarilla haját fonogatta. Bele se mertem gondolni, hogy mi lesz pár hét múlva. Biztos voltam benne, hogy a telet nem fogjuk túlélni. Túlságosan felkészületlenek voltunk. Nagy ritkán kimentem a szabadba és az eget bámultam. Kezdett büntudatom lenni, hogy valamiért a boldogságot, rosszkor, rossz helyen kezdtem el keresni. Megállás nélkül te voltál a gondolataimban. Jót tettem-e vagy rosszat? Nem hittem volna, hogy valaha ezen fogom napokon át emésztetni magam, azonban az éjszaka minden megváltozott.

A gyerekek megrémültek. Érezték, hogy baj fog történni. Amarilla egyébként is válságos helyzetben volt, de hosszú ideig nem fogta el a köhögő roham, csakhogy azon az estén arra keltem, hogy ismét szüntelenül köhög. A kicsik tekintetét néztem, ahogyan félig hunyorítanak és csillogni kezd a szempillájuk. Amarillához közeledtem és lefektettem a felgyűrt pokrócra, de újból felült. A homloka tűzforró volt, soha nem láttam ennyire remegni. A félelem és a láz átjárta gyöngye testét és kínozta szakadatlanul. Néhány perccel később hárman nyugtattuk, próbáltunk minél természetesebben viselkedni. A kislány a száját törölgette, a kisfiú a kezét szorította. Amikor Amarilla jobban lett és elcsendesült, megkért arra, hogy vigyem ki a levegőre. Nem értettük, hogy miért mondja ezt. Nem kérdeztem, nem vártam. Ezt akarta, hát kivittem. Semmi erőm nem volt ellenkezni. Azt hittem, hogy ez Amarilla utolsó kívánsága. Lefektettem a korpás földre és próbálta belelegezni a hideg levegőt. Elmosolyodott. Megcsókolt, igen. Az utolsó csók volt, majd én is elmosolyodtam. A reszkető állát és a puha nyakát simogattam. Ha elkezd sírni, még nagyobb lesz a fájdalma. Ne felejtsd el ezt a csókot és ő se felejtse el! Ez volt az utolsó mondata, aztán vacogó ujjaimat a nyakára helyezte és az egyre hűlni vágyó pillantásaiból olvastam. Azt akarta, hogy az útjára segítsen.

Hogy érdemes-e folytatnom? Kénytelen vagy végighallgatni és megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy ezek a dolgok körülötted is folytak. Ugyanúgy a részese voltál, akárcsak mi. Másnap reggel eltűnt a két gyerek. Semmit nem éreztem az éjszaka. A könnyek, mintha az arcomhoz fagytak

volna, de közben legbelül emésztett a láz. A tűz kialudt, a balzsamillatot sem éreztem többé. Némán ültem és a kápolna kisablakát szemléltem, amin keresztül homályosan szűrődött be a napfény. Nem értettem, hogyan kerültem oda. Azt hittem, hogy ez csak egy álom, amiből hirtelen felébredtem.

Tényleg az volt, gondoltam. Érdekes volt, mert voltak benne vágyak, 81 szerelem, Amarilla, a gyerekek, az a nagy út, amit megtettünk, a családom, és az a színes világ, ami valamiért megváltozott. Nem értettem semmit. Nem volt valószerű, ami történt, ezért hittem álomnak. Akkor is rólad tépelődtem a legtöbbit. Te valós voltál az életemben? Igazán léteztél vagy csak egy szobor voltál, amiben némán hallgatsz engem a cserepes ajkaidal...

Új Forrás 2016/1 - Alkonyi
Vilmos: Káinon
(részlet)

